

Перша колонка номера

ЗДАНО останній екзамєн. Підручники зайняли до осені місця на книжковик полицях. Можна скільки хочеш ганяти м'яча з хлопцями, їздити на велосипеді, купатися і не думати про контрольні з математики. Щаслива гора — літні канікули ще й тим, що можна, взявши в руки заздалегідь приготовлену валізку з речами, вирушити до піонерського табору, де чекає місяць захоплюючого життя, насиченого зустрічами, концертами, спортивними змаганнями, туристськими походами.

Піонерські табори області урочисто відкривають новий оздоровлюючий сезон. Готуються до цього дня вони почали ще заздалегідь. В багатьох таборах проведена чимала підготовча робота. Значно посилюється матеріальна база, закуплений необхідний інвентар, обладнані спортивні майданчики, впорядкована територія, відремонтовані приміщення. Скрізь відчувається турбота і піклування про новочинний відпочинок піонерів і школярів.

Вся країна в період літніх канікул нагадує веселе піонерське таборне містечко. Комуністична партія і Радянський уряд по-батьківськи турбуються про

ЛІТО. СОНЦЕ. РАДІСТЬ.

розширення сітки дитячих закладів, таборів відпочинку. Все більша кількість дітей залучається до організованого і змістовного літнього відпочинку.

В області цього року за період літніх канікул буде оздоровлено більше як 72 тисячі дітей. І не лише в таборах піонерських, а в дитячих садках та яслах, школах-інтернатах, таборах при загальноосвітніх школах, групах з продовженням дня, на екскурсійно-туристичних базатах. Не можна не згадати ще табори колгоспні, міжколгоспні та комсомольсько-молодіжні табори праці і відпочинку. А це ще 24 790 чоловік. Отже, як бачимо, кількість тих, хто влітку проведе свій відпочинок біля річок та озер, серед зарівної природи досить значна.

Тим паче зростають вимоги до організації і виконання роботи педагогів, піонерських вожатих, комсомольських працівників, — всіх хто має відношення до виховання підростаючого покоління. Готуючись до літа, райкоми і міськкоми комсомолу розробили цілеспрямовані і конкретні заходи на поліпшення змісту, організації форм і методів виховної і оздоровчої роботи з учнями, розширення контингенту відпочиваючих.

Основне завдання педагогічного колективу піонерських таборів — виконання школярів у дусі вірності ленинським заповітам, революційним, бойовим і трудовим традиціям, радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму. Піонерське життя тим і пам'ятне й цікаве, що кожний день приносить багато вражень, емоцій, — тут і захват від красивого краєвиду і радість від спілкування з друзями, від зустрічей з цікавими людьми.

Останнім часом великої популярності серед дітей набули табори праці і відпочинку. Праця завжди допомагає визначити себе як особистість, перезірити характер.

Під час літніх канікул діти залучаються до дослідницької роботи в учнівських виробничих бригадах і на шкільних навчально-дослідних ділянках, збирають лікарські рослини, плоди тощо.

Не всі дітяки й хлопчики влітку відпочивають у піонерських таборах. Але ті, хто залишається вдома, не повинні випадати з поля зору педагогів і комітетів комсомолу. Потрібно особливу увагу звернути на те, щоб кожна школа стала влітку центром виховної роботи з дітьми. Є багато форм і методів залучення підлітків до корисної діяльності — це й участь в експедиційних загонах, художня самодіяльність, робота різноманітних гуртків, походи, спортивні змагання та ін. Виховна робота серед підлітків повинна проводитись і за місцем проживання. Тут повинні діяти заведені піонерські загони, клуби і штаби старшокласників при будинкууправліннях.

Літні канікули почалися. Кожен день приносить безліч вражень. І щоб вони були лише приємними, яскравими і незабутніми, багато в чому залежить від нас, дорослих, комсомольських працівників, вихователів. Тож маємо своє обов'язкове турботою подарувати добрий літній відпочинок дітям.

№ 69 (1549).

ЧЕТВЕР

8

ЧЕРВНЯ

1972 р.

Ціна 2 коп.

МОЛОДІЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ТАМАРА зупинила свій Т-74, поглянула навкруги. Парувало земля, широко припало травневе сонце. Його промені, ніби загубившись у ріллі, підкресливали прямі лінії борозни.

— Сьогодні в тебе краще виходить, — похвалив Олександр Васильович. — На таких прямих і в призері можна вийти.

Дівчина зніяковіла.

— Ні. Ще не такі вони й прямі. Доб'юся, будуть як струни. Бралася за кермо, і за плугом лягали масні скиби чорнозему. Весь день сповна вкладала у працю.

А перед змаганнями їй три ночі поспіль снився приз. І чомусь то завжди був мотоцикл. Великий, незвичайний. Усією групою вмищалися на ньому. А за кермом вона, Тамара.

Усі дівчата-суперниці вже робили хто другий, хто третій зехід, а Тамара не могла завести двигун. «Ще цього не вистачало. Скільки готувалася... Аж не збрала все, як вчипил. І знову дівчина схилялась над двигуном. Ось, нарешті, знайшла! Так тут же треба міняти деталі. Це вже непередбачено правилими.

Як вийшла в загінку, подруги вже зорали більшу частину ділянки. «Не поспішати, не хвилюватися, — заспокоювала себе. — Часу ще вистачить. Не у швидкості ж справа». Діляла непоспішаючи, розмітила ділянку, проклала борозну. І знову, як вдома, пішла оглянути її. Рівна! Рівна, як струна. «Тепер все гаразд», — заспокоїлась.

А коли закінчила орати, і саме не могла налюбуватися ріллею.

ІІ ВЕСНА

В кінці травня на Херсонщині відбувся республіканський конкурс на кращого молодого механізатора-орача серед учнів сільських профтехучилищ. Перше місце серед дівчат на ньому виборола наша землячка, учениця Бобринецького профтехучилища № 2 Тамара Поліщук.

— Приймай поздоровлення!

— Авансом, — жартували дівчата.

— Так ще ж дві зміни працювати муть, — у такому ж тоні відповідала Тамара. — Орієнтир є.

А невдовзі підбили підсумки. 94 бали із 110 можливих — більше від інших учасниць конкурсу набрала Тамара Поліщук. Дівчину щиро поздоровляли з заслуженою перемогою, вручили Почесну грамоту ЦК ЛКСМУ України, чемпіонську стрічку з написом: «Кращому молодому механізатору-орачу».

Біографію Тамари Поліщук можна вкласти в декілька рядків: закінчила Олександрівську євсьмірничну школу, 9-й клас — у Маловисіській середній школі. Комсомолка. Захоплюється спортом. Через два місяці закінчує Бобринецьке профтехучилище і отримає професію машиніста-тракториста широкого профілю. Це її вісімнадцята і, мабуть, найщасливіша весна.

У дівчини багато турбот. Навіть диву даєшся: як вона може встигнути все зробити, завжди бути серед перших. Тамара — член збірної волейбольної команди училища, чемпіонка колективу фізкультури з настільного теніса, успішно виступала з цього виду спорту на

обласних змаганнях. А нині у неї гарні дні — дівчина здає у вечірній школі екзамен на атестат зрілості, закінчує курси мотоциклістів, готується до змагань. — До яких? Питання доречне. Адже, як чемпіонка області з настільного теніса серед учнів сільських професійно-технічних училищ вона має в кінці червня виступати на республіканських змаганнях у Миколаєві, а як кращий молодий орач республіки — на всесоюзних змаганнях поблизу міста Сум.

Звичайно, дівчині хотілося б виступати і в Миколаєві, і в Сумах. Щодня виводить Т-74 у загінку, тренується. Працює і на інших машинах, допомагає обробляти міжряддя просапних культур. Готуватися до поєдинків на всесоюзному форумі їй допомагає викладач Олександр Васильович Корінецький.

— Чи мрієте ви, Тамара, стати чемпіоном Радянського Союзу? Ваші найближчі плани? — запитав у дівчини.

— Поживемо — побачимо. Про чемпіонські титули прогнозувати не буду. А найближчі плани такі: на «відмінно» закінчити навчання в профтехучилищі.

Ю. ЛІВАШНИКОВ,
спецкор «Молодого комунара».
На фото: Тамара Поліщук.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

З метою вивчення, узагальнення і поширення передового досвіду комсомольської роботи, поліпшення системи інформації обком ЛКСМУ з 1 червня цього року по 1 липня 1972 року проводить обласний огляд-конкурс на кращий кабінет комсомольської роботи. Бюро обкому затвердило положення про огляд-конкурс та склад оглядової комісії.

ДОСВІД ТАМ, ДЕ ВІН УЗАГАЛЬНЕНИЙ І ПОШИРЕНИЙ

У положенні, зокрема, вказується, що огляд передбачає наявність стендів з досвіду організаційної роботи, стендів, що висвітлюють молодіжний рух «П'ятиріччя — ударну працю, майстерність і пошук молодих», матеріалів з історії міських, районних, комсомольських та піонерських організацій, методичних матеріалів та посібників — всього, що мо-

же подати відчутну допомогу комсомольському активу.

Міськкоми, райкоми ЛКСМУ, методичну раду, кабінет комсомольської роботи відділу комсомольських організацій обкому комсомолу зобов'язано провести необхідні заходи щодо успішного ведення огляду-конкурсу.

НАШІ СЕРЦЯ—З НАРОДОМ В'ЄТНАМУ!

Третій річниця утворення Тимчасового революційного уряду Республіки Південний В'єтнам присвячуються Дні солідарності з боротьбою патріотів Південного В'єтнаму, які розпочалися 1 червня в Радянському Союзі.

На підприємствах і в установах Кіровограда відбуваються мітинги солідарності, на яких радянські люди висловлюють гарячу підтримку героїчному в'єтнамському народу.

Публікуємо підбірку інформації про ці мітинги.

Завод «Червона зірка». Сім з половиною тисяч робітників та службовців взяли участь у мітингах солідарності, які пройшли в усіх цехах та відділах підприємства.

— В своїй героїчній боротьбі народ Південного В'єтнаму не одиний, — сказав слюсар другого механоскладального цеху, заслужений машинобудівник України, кавалер ордена Леніна О. О. Кошурко. — З ним все прогресивне людство, всі миролюбні сили планети. Ми підтримуємо боротьбу в'єтнамського народу, тавруємо ганьбою американських імперіалістів і рішуче вимагаємо: «Геть руки від В'єтнаму! Мир В'єтнаму!»

Завод тракторних гідроагрегатів. Працівники заводу провели мітинг солідарності з в'єтнамським народом, присвячений третій річниці утворення

Тимчасового революційного уряду і проголошення Республіки Південний В'єтнам.

— Удари в'єтнамських патріотів день у день нагортаються, — сказав, виступаючи тут, заступник головного технолога М. Я. Кондров. — На боці їх справедливої боротьби все передове людство. Ми пишаємось героїчною боротьбою в'єтнамських друзів. Наші серця завжди з ними.

Південний В'єтнам буде визволено, в'єтнамський народ буде незалежним і вільним — цю впевненість висловили резолюції учасники мітингу.

Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування. Представники громадськості, викладачі та студенти зібрались тут на мітинг, присвячений тижню радянсько-в'єтнамської дружби, який був проведений Кірово-

градським міським відділенням Товариства радянсько-в'єтнамської дружби. На мітинг виступили голова міського відділення Товариства, доцент В. Я. Пихтін. Він розповів про діяльність Товариства радянсько-в'єтнамської дружби, про солідарність з героїчним народом В'єтнаму. Про боротьбу патріотів у далекому В'єтнамі говорили декан загальнотехнічного факультету М. І. Шкутько, викладач інституту В. І. Трушин, студент 3-го курсу Вячеслав Гусев, голова міської організації товариства «Знання», кандидат економічних наук Л. М. Фільштейн та ін.

Мітинги солідарності з В'єтнамом відбулись також на заводі «Укрспільгосптехніки», вузівській і швейній фабриках, в педагогічному інституті та в ряді установ міста.

СЕМІНАР В ОЛЕКСАНДРІ

В Олександрії відбувся триденний семінар завідуючих відділами комсомольських організацій, завідуючих секторами обліку членів ВЛКСМ і філіансів та інструкторів міських комітетів і райкомів ЛКСМУ.

В перший день роботи з доповіддю «Організаційно-політичне зміцнення первинних комсомольських організацій, дальша удосконалення стилю і методів роботи комітетів комсомолу в світлі рішень XVI з'їзду ВЛКСМ та XXI з'їзду ЛКСМУ» виступив другий секретар обкому ЛКСМУ М. П. Грозовий. Учасники семінару з цікавістю прослухали виступи

перших секретарів Онуфрієвського райкому комсомолу А. Саліги, Знаменського РК ЛКСМУ М. Василяшко та Олександрійського міського комітету комсомолу В. М'яснікіна, які побували на всесоюзному семінарі перших секретарів міських комітетів і райкомів ЛКСМУ.

Другого і третього дня проводилася робота секцій. На порядку денний секції зав. відділами комсомольських організацій та інструкторів МК, РК ЛКСМУ (керівник В. Ткачук) та секції зав. відділами сектору обліку (керівник В. Панасюк) виносились важливі організаційні питання роботи пер-

винних комсомольських груп, інформаційно-методична робота МК, РК ЛКСМУ, визначення передового досвіду тощо.

Під час проведення семінару комсомольські працівники зустрічались з молоддю на шахтах «Верболюківська», «Світлопільська», «Збіс», Голівська, вугільному розрізі. Учасники семінару побували також в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді № 2 колгоспу імені Куйбишева.

М. СЕМЕНЮК.

На фото: учасники семінару комсомольських працівників серед молодих шахтарів Олександрії.

Фото М. Тернавського.

ПРЕМ'ЄРА—НА ЗЕМЛІ ПИСЬМЕННИКА

Нещодавно в Новомиргороді відбулась прем'єра комедійного «Королева тольпанів» нашого земляка-письменника Юрія Олексійовича Мокрієва у постановці Кіровоградського обласного українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького.

Увечері біля входу в районний Будинок культури Ю. О. Мокрієва зустрічали секретар обкому партії Д. С. Сиволап, перший секретар Нозо-

миргородського райкому КП України В. Н. Дримченко, секретар райкому КП України М. І. Гравовий, представники установ, організацій, жителі міста.

Юрій Олексійович Мокрієв разом з головним режисером театру, заслуженим діячем мистецтва УРСР Іваном Васильовичем Казнадієм виходить на сцену, де на нього чекають дівчата — учениці зоотехнікуму з квітами в руках.

— Дорогі мої друзі! — говорить письменник, — сердечно спасибі вам, що ви шануєте свого земляка.

«Королева тольпанів» пройшла з великим успіхом. Коли виставлення завіса, нозомиргородці влаштували артистам і автору гучну овацію, вручили їм квіти.

В. ШУЛЬГА.

М. Новомиргород.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

«В ОБІДНЮ ПЕРЕРВУ»

Так називався матеріал рейдової бригади в номері за 27 квітня, в якому йшла мова про недоліки в роботі кафе «Весна», «Хвилі» та підприємств ідальні № 13.

Заступник директора ресторану «Весна» М. Прокopenko повідомив, що опублікований в газеті матеріал обговорювався на зборах колективу ресторану «Весна». Товаришам В. Івановим та Д. Чехун внесено догату. Адміністрація ресторану посилює контроль за технологією приготування їжі і дотриманням правил радянської торгівлі.

Директор Кіровоградського комбінату громадського харчування І. Кальчин сповістив, що за погане миття виделок та ложок в кафе «Зустріч» мильниці посуду А. Копонюк внесено догату і за квітень позбавлено премії.

Графік заводу молока, не виконується з вини могокозаводу. Дешевими кобасними виробами забезпечують тільки школярів та студентські їдальні. Поршень цін нема.

Згідно указівки Міністерства торгівлі УРСР знижені націнки в їдальнях третьої національної категорії. Ми просили дві відповіді. А з яких причин адміністрація кафе «Хвилі» казав зупинити з відповіддю?

ВІДПОВІДАЄМО

батькам ЧЕРПЕНКУ, СИННІЦЬКОМУ, МУЗНИЦІ, ЧАБАНЕНКУ села Хмельового Маловисіського району, які зверталися до редакції з проханням розібратись, чому їх діти не поїхали весною на екскурсію по Лермонтовських місцях.

Як повідомило Кіровоградське бюро подорожей і екскурсій, на весняні канікули передбачалося послати групу учнів у П'ятигорськ. До 20 лютого потрібно було підтвердити заїзд. В зв'язку з тим, що гроші з колгоспу Маловисіського району за путівки вчасно не надійшли, заїзд був знятий.

Лише в березні на рахунок бюро із колгоспу імені Карла Маркса одержали гроші в сумі 385 карбо-

НА ЛІНІ ЧИТАЧ—ГАЗЕТА

ванців (платіжне повідомлення № 44 від 3.11.72 р.). Гроші колгоспу було ввізано поспішно.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ

Дівчата села Верболюжжя запитують чи можна одягати на виласканий вечір сержки.

Заперечити або відповісти ствердно, не бачачи вашого обличчя, кольору очей, волосся, вашого наряду — неможливо.

Чи пасують сержки до вашого наряду, може швидко підказати людина, яка його знає.

А взагалі ваша молодість, свіжість — це найкраща прикраса.

ЧИТАЧ ДЯКУЄ

В 1967 році ми прибули в м. Кіровоград. П'ять років минуло від-

тоді. Нам полюбилось це українське місто, гостинність його людей. Ми вдячні викладачам педінституту за знання, які вони нам дали, і турботу про нас. Щира дружба студентів філологічного факультету допомагала нам. Ми почували себе як в рідній сім'ї. Незабаром поїдемо в сонячний Узбекистан, але нашу дружбу з Кіровоградом ми проносимо все життя. І мені хочеться сказати українським братам катта рахмат (велике спасибі).

Т. ТОГОВЕВ,
студент 5-го курсу філологічного факультету Кіровоградського педінституту ім. О. С. Пушкіна.

п. Безтака

ЧЕРВОНОГВАРДІЙЦІ

(Продовження. Початок в газетах за 13, 23, 25, 27, 30 травня та 1, 3, 6 червня).

Свій арсенал червоногвардійці поповнили також за рахунок кавалерійського училища, де їм удалося захопити частину зброї і коней.

Діставши зброю, партійний комітет більшовиків зразу ж доручив членові заводу В. Бондаренку провести на заводі додатковий набір до Червоної гвардії. Як і раніше, перевірка вступальних була детальною. Незважаючи на асеро-меншовицьку контрреволюційну агітацію, набір пройшов успішно. Протягом одного дня в революційні загони добровільно вступило понад 600 робітників заводу.

Обзброєні загони Червоної гвардії було переведено на казарменний стан. 26 січня 1918 року на загальних зборах елісаветградської партійної організації обрали штаб Червоної гвардії. Начальником штабу призначили більшовика із заводу Ельворті М. Чернишова. Через два дні на заклик Військово-революційного комітету в Елісаветграді почалося збройне повстання проти буржуазно-націоналістичної ради. В боротьбі з гайдамаками червоногвардійцям подали допомогу солдати 9 автомобільної роти і 657 Прутьського полку, командний склад якого був більшовицьким. 29 січня (11 лютого) 1918 року після запеклих боїв між повстанцями і націоналістичною контрреволюцією, в Елісаветграді було встановлено Радянську владу, а ще через кілька днів, завдяки допомозі міських пролетарів, — у всьому повіті. Невдовзі зоря Радянської влади засяяла над усією Україною.

Революція в місті звершилась. Елісаветградська Рада взяла в свої руки управління фабриками і заводами, власники яких повітали. Радянський уряд Росії подав братерську руку допомоги, асигнувавши Елісаветградській Раді для виплати зарплати робітникам 15 млн. карбованців. Та приступити зразу до мирної праці не довелося. Треба ще було пройти крізь три роки громадянської війни, нав'язаної трудящим контрреволюційною буржуазією і світовим імперіалізмом. Елісаветград був теж ареною жорстоких боїв, а не тихим тиловим містом.

Намагаючись будь-що не допустити утвердження Радянської влади на Україні, буржуазні націоналісти звернулися по допомогу до кайзерівської Німеччини. 18 лютого 1918 року австро-німецькі війська почали наступ на Радянську Україну. Знову підняла голову контрреволюція.

В березні окупанти захопили Елісаветград. Тут, як і по всій Україні, німецькі загарбники намагались встановити «порядки» африканських колоній. Проводилися масові арешти, катування, страти, обшуки, реквізиції і грабежі. Лютував воєнно-польовий суд. «За кожного загиблого або пораненого німецького солдата будуть негайно розстріляні перші, що попадуться, десять російських солдатів або жителів», — писали окупанти у своїх наказах.

Та пролетарі не схиляли голів перед чужоземцями. Народний гнів наростав з кожним днем. Протестуючи проти старої ельвортівської адміністрації, що повернулася, робітники заводу кілька раз у 1918 році піднімалися на страйк. Вони не хотіли визнавати пронімецького уряду Скоропадського. На вимогу уповноваженого гетьманського уряду, що прибув до Елісаветграда, зняти червоний прапор з міської думи і візисити націоналістичний, робітники заводу Ельворті відповіли:

«Ми, робітники, що тяжкою боротьбою, стражданнями і кров'ю добились визнання прапора, палко протестуємо проти таких змагань і заявляємо, що всіма наявними у нас силами і засобами будемо захищати свій святий символ праці і свободи — наш червоний прапор».

У травні — червні на Елісаветградщині прескотилася хвиля народних повстань проти австро-німецького гніту. Керівництво і організацію мас на боротьбу з окупантами очолювали елісаветградський ревком, створений більшовиками в травні 1918 року. Активну участь у його діяльності брали комуністи О. І. Данилов, Т. В. Поліщук, І. М. Родіонов та інші.

В листопаді 1918 року трудящі України вигнали німецьких окупантів, але повсюденний український буржуазно-націоналістичний уряд Петлюри, так звана Директорія, чинив опір відновленню Радянської влади. Петлюрівці, як і їх попередники — німецькі окупанти, грабували місто. Вони намагались провести в Елісаветграді мобілізацію чоловіків для боротьби проти Радянської влади. Та трудящі категорично зажадали відновлення в місті Радянської влади і відмови від ідеї українського націоналістичного самостійництва.

У збройній боротьбі міських робітників, очолюваних більшовицьким ревкомом, петлюрівські війська були розбиті і 5 лютого 1919 року над Елісаветградом знову замайорів червоний прапор Рад.

Розпочалася напружена робота по зміцненню органів Радянської влади, відбудові промисловості і створенню нормальних умов для життя в місті. Елісаветградська Рада усунула ельвортівську заводську адміністрацію і передала всі права і повноваження по керівництву підприємством робітничому заводууправлінню. Було відновлено комуністичний осередок.

В березні 1919 року засновується міська комсомольська організація. Уже через кілька тижнів після свого заснування молодіжна організація виряджала на фронт перших 50 комсомольців.

Навесні 1919 року над Елісаветградом нависла грізна небезпека. Українські буржуазні націоналісти, різного роду анархісти, що не хотіли миритися з утвердженням народної влади, почали підпалити контрреволюційні заколоти. На початку травня 1919 року в районі Елісаветграда — Олександрії виник антирадянський заколот, очолюваний колишнім офіцером царської армії Григор'євим. Григор'євські банди по-звірному розправлялися з радянським активом та більшовиками. Тільки 15—17 травня вони стратили в Елісаветграді більше 30 членів Ради, багато комуністів і працівників радянських установ. Бандити розстріляли в місті до 3 тисяч чоловік єврейського населення.

Ще з наближенням до міста григор'євських банд комуністи і комсомольці перейшли на казармений стан. На підприємствах були створені під керівництвом комуністів робітничі дружини, які разом з червоноармійськими частинами в кінці травня розбили заколотників і відновили в місті владу Рад. Григор'єв був розбитий, але не добитий, набіги його банд на місто тривали аж до липня 1919 року.

Влітку і оселі 1919 року робітникам Елісаветграда разом з трудящим селянством довелося вести кровопролитну боротьбу як проти денікінців, так і інших контрреволюційних озброєних банд. На місто налітали і петлюрівці, і махновці, і різні шовіністичні загони та всілякі «батальйони» й отамани. Лягаючи спати, мешканці не знали, при якій владі вони прокинуться наступного дня. Економічне життя в місті завмирало. Перестали димити фабричні і заводські труби, не рухалася міський транспорт.

(Далі буде).

«ЗОЛОТИЙ ТРАКТОР» В ЗОЛОТИХ РУКАХ

Конкурс молодих механізаторів Румунії, що щороку закінчується, був за рахунком четвертим і наймасовішим. В ньому брало участь більше 50 тисяч чоловік.

Вони змагались в знаннях і вмінні володіти сільськогосподарською технікою, визначати причини несправності машин і самостійно усувати їх, швидко і якісно виконувати польові роботи. Поряд з теоретичними знаннями треба було показати і практичні навички.

Конкурс проводився в декілька етапів. В заключний тур вийшло всього вісім чоловік. Серед них був хуленський світлолюбий голубокий Константин Пілоу, механізатор із села Бойшоара у волості Вилча. Він став кращим з кращих, і йому присуджений головний приз конкурсу «Золотий трактор».

У Константина Пілоу одне захоплення — техніка. Він знає про трактори, автомобілі і сільськогосподарську техніку все, що тільки можна. Будь-яку машину може відрегулювати в лічені хвилини. Про Пілоу не даремно говорять, що у нього золоті руки.

Константин — старший із трьох братів. Всі троє механізатори. Всі захоплені технікою і є передовиками виробництва.

Ф. ЖАРИКОВ.
(Кор. ТАРС).

Бухарест.

ІСТОРІЯ УВ'ЯЗНЕНОЇ МАЙ

Зростає список злочинів американських агресорів та їх сайгонських пособників у Південному В'єтнамі. Інтенсивні бомбардування, застосування хімічної зброї, операції по «умиротворенню», катування та концтабори — ось основні засоби проведення в життя горезвісної програми «в'єтнамізації».

Жителі передмістя Дананга Нгуєн Суан Май — 25 років. Нещодавно їй довелося відчувати на собі всі жахи сайгонських катувань. Ось що вона розповіла кореспонденту АПН в Ханой.

... У Май захворів дворічний син, і вона понесла його в лікарню. Несподівк від дороги почувся вибух.

— Постріли та вибухи стали звичними для жителів нашого кварталу, — говорить Май. — Тому і цього разу вони не стривожили нас. Але недовго приїхали солдати. Вони оточили квартал і всіх без розбору стали кидати в кузови автомобілів. Привезли нас в'язницю. В невеличкій камері нас було понад 150 чоловік. Ми почували себе змороженими: вікон немає, двері міцно зачинені. Незабаром деякі жінки та діти стали втрачати свідомість від жаду. Мій хворий син задихався, просив пити, але води не давали весь день.

Коли хлопчику стало зовсім погано, Май стала кричати, стукати в двері. В камеру ввійшли солдати й жорстоко її побили. Наступного ранку мучитель з'явився знову. Вирвали з рук Май сина, а її повели на допит.

— Відразу ж тільки-но мене ввели в камеру, — продовжувала моя співрозмовниця, — один з катів, не поспішаючи, почав розкладати на столі численні знаряддя катувань. Перше, цей прийом був у них уже відшліфований. Каті хотіли залякати мене. Вони вимагали мого зізнання в наданні допомоги патріотам.

Не дочекавшись від Май ні слова, солдати стали бити її батогами з металічними шийками. Потім знесилено від побоїв жінці принесли маленьку. Це була одна з хитростей катів, щоб зломити волю ув'язненої. Коли вона опритомніла, побачила в кімнаті двох американців. Її цим пояснювали своїм помічникам, демонструючи інструменти для катувань електричним струмом. І знову провал свідомості.

Ввечері її кинули в машину і відвезли в нову тюрму. Катування продовжувалися. Сидоміць їй вилили в рот сильно концентрований розчин вапна. Всередині все палило. Нестерпно мучила спрага. Знову принесли сина і стали його бити. Невдовзі від побоїв він помер на очах матері.

Прийшла до пам'яті Май на подвір'ї в'язниці. В центрі подвір'я був установлений величезний чан, наповнений водою. На краю чана виділялась голова жінки. Май впізнала свою сусідку по камері Хоа. До чану був підведений дрот. І ось що побачила Май: катів вклучили струм. Хоа втратила свідомість, її відкачали і катування продовжувались знову, доки останні сили зовсім не залишили жінку.

Цілий рік протримали Май у в'язниці. Году, знущання наглядів, хвороба серйозно підірвали її здоров'я. Вирішивши, що жити їй залишилось недовго, охоронники кинули жінку в будку на березі моря, щоб збільшити місце в камері для чергової жертви.

Вийшла Май випадково. Її підбравли рибачки. Вони допомогли добратися до одного із звільнених районів. Тривалий час вона провела в лікарні, а потім друзі переправили її в демократичний В'єтнам.

А. ВОЛОДИН,
власкор АПН.

АНДЖЕЛА ДЕВІС — НА СВОБОДІ!

звинувачень, визнає, що звинувачення «побудовані на побічних доказах. Анджели Девіс не було навіть близько міста Сан-Рафел, коли в серпні 1970 року там відбулась кривава драма, котра забрала кілька людських життів. Але, не зважаючи на це, Анджелу було внесено американською таємною поліцією до списку «10 найбільш небезпечних злочинців», арештована, 16 місяців пробула наодинці в камері в'язниці і стала перед судом по звинуваченню, яке загрожувало їй спочатку смертю, а потім довічним тюремним ув'язненням (після того як смертна кара була скасована в штаті Каліфорнія). Звинувачення було абсурдним і бездоказовим. Анджелу Девіс віддали під суд за те, що вона комуністка і негрятинка. Її віддали під суд і домагались за судження ті, хто ненавидить в ній непримиренного борця за свободу пригноблених, за расову рівність і справедливість, борця проти агресії США у В'єтнамі.

Прокурор на суді звинуватив Анджелу Девіс і в тому, що вона втекла з Каліфорнії, коли дізналась, що її шукають поліцейські і агенти ФБР. Звертаючись до присяжних засідателів, її захисник на суді говорив: «Спробуйте хоч на хвилину уявити собі, що ви не білі, а чорні. Тільки лише на одну хвилину. Спробуйте уявити себе на місці негрятинки, яку на всю

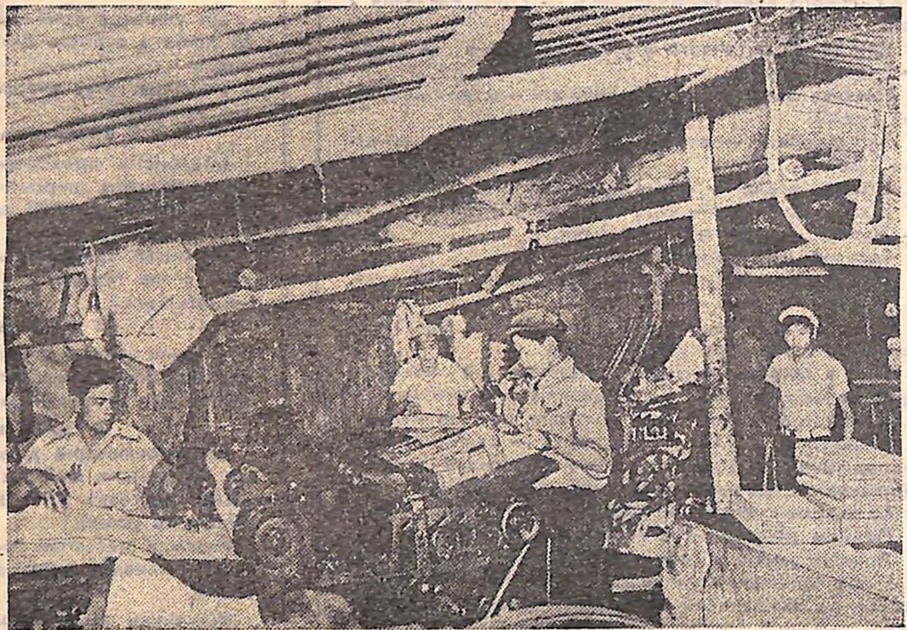
країну оголосили небезпечною, озброєною до зубів агитатором. Згадайте суди Лінча, згадайте розправу над неграми без усякого суду, згадайте вбивства в поліцейських дільницях, постріли в потилицю ненависті «при спробі втечі». Згадайте все це і запитайте себе: пішли б ви добровільно в поліцію на місце Анджели Девіс?»

Членам «жюрі» вистачило уяви поставити себе на місце Анджели. День за днем руйнувалися, як карткові будиночки, всі пункти звинувачення, рвалася небезпечна павутина хитросплетіння. Рішення було однозначним. Вони виправдали Анджелу Девіс по всіх пунктах звинувачень. Антикомуністична істерія, піднята реакцією навкруги «справи Девіс», не змогла вплинути на членів «жюрі».

Першими словами Анджели після винесення виправдального рішення були слова подяки мільйонам людей у всьому світі, які не втомно і наполегливо вимагали її звільнення із тюрми і повного виправдання. «Це найщасливіший день у моєму житті, — сказала Анджела. — Ми будемо і далі продовжувати боротьбу за звільнення всіх політичних в'язнів, всіх пригноблених в США і інших країнах світу».

Б. СТРЕЛЬНИКОВ.

(Передруковано з скороченням з «Правди» за 6 травня 1972 р.).

ЛАОС. В СКЛАДНИХ УМОВАХ ПРАЦЮЄ ПІДЗЕМНА ДРУКАРНЯ, ЯКА ДРУКУЄ ГАЗЕТУ — ОРГАН ЦК ПАТРІОТИЧНОЇ ПАРТІЇ «НЕО ЛАО ХАК САН». 80 ЧОЛОВІК ЦЬОЇ ДРУКАРНІ, НЕ ДІВЛЯЮЧИСЬ НА ВАЖКІ УМОВИ РОБОТИ, З ЧЕСТЮ СПРАВЛЯЮТЬСЯ З ВИРОБНИЧИМ ЗАВДАННЯМ.

Фото АДН—ТАРС.

ЛЕГЕНДАРНА скеля Тугійн Цохіо. Тут сорок років тому розігралася трагедія, про яку знають в Монголії і старий, і молодий. Скеля рєзташована біля відрогів хребта Іх-Шанхай в десятках кілометрів від близьких населених пунктів. А дороги, стежки протоптані сюди з усіх кінців країни. Над високою похилою скалою споруджено обеліск, увінчаний червоною зіркою. На граніті висічені імена героїв: Бор, Дорж, Лузсандорж, Мунх, Члун.

Наше оповідання про відважну героїню Монголії Тувденгійн Бор, подану якої в лютому сповнилося сорок років. Тувденгійн Бор було лише 19. Народилася в мирноспасу і красивому. Допомогаючи батькам змалку, дівчина добре освоїла професію скотаря. Молодій республіці, що робила перші свої кроки, потрібні були письменні люди. І коли в самому відкритому першому гуртку по оволодінню письменністю, Бор стала однією з перших його учениць.

— Дівчинка зразу звернула на себе увагу вчителів і здивувала нас своїми здібностями до навчання, — розповідає її бойовий товариш Бурхейдін Батсүр. — Вона в числі перших освоїла учбожу програму, стала членом Революційної Спілки молоді. Через рік, в свої вісімнадцять років, Бор стала на чолі ревсомольського осередку в Цогт солоні. Справ у ревсомольців того часу було багато: навчання аратів не лише грамоті, але й новому укладу життя, вкорінення культури в побут скотарів, залу-

ПРО НЕЇ СКЛАДАЮТЬ ПІСНІ

чення молоді до активного політичного життя і багато іншого. Але, мабуть, найважчою і найнебезпечнішою була боротьба з феодалами.

Йшов лютий 1932 року. В Гобі, як і в деяких інших аймаках Монголії, запалали контрреволюційні заколоти. Феодали і лами приховували нагромаджене багатство. Більше того, спираючись на банди найманців, вони намагались повалити народну владу, відновити їм потрібний старий лад.

В гобійських краях орудував загін прислужника монастирської верхівки Делегсамби, що складався із сичків феодалів і колишніх ламів. Залюбки аратів «червоною небезпечкою» і силою зброї, контрреволюціонерам вдалось обманути людей і посіяти смуту серед них. Скотарі ряду сомонів, піддавшись провокації, почали відходити на південь, за кордон. Треба було негайно провезти серед аратів роз'яснювальну роботу, правильно витлумачити їм політику партії та уряду. На чолі її стали комуністи і ревсомольці.

Групу Бор послали у віддалені стійбища, де особливо лютували вороги. Тривожне видовище постало перед ними в аулах, що розкинулись біля підніжжя гір. Арати, нав'ючивши юрти і весь домашній скарб на верблюдів, на конях і пішки, з дітьми, з стадами зні-

мались з насаджених місць. Плач піднятих з зірницею малюків, крики розгублених жінок, мукання та ревіння збен-тежених тварин — все злилось в неймовірне різноголосся. Все, здалось, прийшло в рух.

І тоді закличним набатом задзвенів голос Бор, звернений до співвітчизників: «Злу, недобру справу замишляє зграя багачів і ламів. Зрозумійте, поні вас обдурюють! Хочуть, як і раніше, грабувати трудовий народ! Пускають брехню на нашу партію! Краще загинути на рідній землі, ніж жити на чужині. Залишайтеся дома, повертайтеся в рідні місця!».

Від однієї сім'ї до другої, від аїла до аїла роз'їжджали посланці партії. Проводили бесіди, мітинги. Багато скотарів повернули назад, до рідних місць.

На одному з перевалів хребта Іх-Шанхай Бор і її друзі потрапили в засідку. Бандити всю свою злість вилили на беззбройних молодих патріотів. Після жорстоких катувань вони по-зазвичай оббили Бор і її бойових товаришів. Лише одному з них чудом вдалось вижити. «Кати, не піти вам від помсти! Наша справа справедлива, вічна!» — крикнула перед смертю відважна патріотка.

Через декілька годин до місця катування прибув загін революційних чекістів. Бандитам втекти не вдалось. Неза-

баром контрреволюційні заколоти були придушені, і арати зажили спокійним трудовим життям. Велика справа творення соціалістичного суспільства на монгольській землі, за яку віддали своє життя Бор і її соратники, живе в справах і мріях сьогоденної молоді Гобі, молодого покоління всієї країни.

В ЦОГТ споруджено пам'ятник Бор. Її іменем названа місцева школа, в якій є невеликий музей, де зібрані матеріали про життя полум'яної революціонерки. Тут піонери почергово чesуть вахту. Перехідний вимпел імені Бор стоїть на партії кращої чечениці. Слова патріотки: «Буди там, де найбільше потрібний» стали девізом місцевих юнаків і дівчат.

Ім'я героїні МНР Тувденгійн Бор зачесено в Книгу Пошани ЦК Ревсомолу. Поти і композитори складають про неї вірші і пісні. Про її життя і подвиги створений кінофільм. В одній із популярних пісень серед молоді, присвячених Бор, є такі слова «Безстрашний шлях боротьби, тобою обраний, закликм могутнім став для нас».

К. КОЛДОХОНОВ,
(Кор. ТАРС).

Улан-Батор.

Т. в. о. редактора А. КРЯТЕНКО.

ЖЕУДИ ПІТИ ВЧИПИСЯ

КАПІТАНІВСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 10

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Училище готує кваліфікованих робітників для цукрової промисловості таких спеціальностей:

апаратник варки цукру — слюсар; центрифугувальник — слюсар; сатуратчик — штукатур-малляр; оператор фільтрів — штукатур-малляр; випарник-муляр; бригадир вапняно-вапнякової печі — муляр; набирач дифузійних ножів — електрогазозварник; оператор дифузії — електрогазозварник; електромонтер; слюсар контрольно-вимірювальних приладів і автоматики; набирач дифузійних ножів — токарь по металу; оператор дифузії — токарь по металу; центрифугувальник — столяр; апаратник варіння цукру — столяр.

В училище приймаються юнаки і дівчата віком з 15 років, які закінчили 8, 9, 10 класів, без вступ-

них екзаменів, за конкурсом по оцінках, які вказані в документах про освіту; в групу електрогазозварників приймаються тільки юнаки віком з 16 років; в групу електромонтерів — юнаки і дівчата віком з 16 років.

Учні забезпечуються безкоштовно триразовим харчуванням, одягом, натільною білизною, взуттям, комплектом постільної білизни і одержують третину заробітку в період практики.

Гуртожитком в першу чергу забезпечуються сироти і діти інвалідів Вітчизняної війни і праці.

Строк навчання — 2 роки.
При училищі працює вечірня школа.

Вступникам слід подати такі документи: заяву на ім'я директора із зазначенням обраної спеціальності, свідоцтво або атестат

про освіту, паспорт чи свідоцтво про народження (якщо не виповнилось 16 років), характеристику зі школи або місця роботи, довідку про стан здоров'я (форма 286), довідку з місця проживання із зазначенням складу сім'ї, автобіографію і шість фотокартки розміром 3x4 см.

Всі вступники проходять співбесіду з членами приймальної комісії, приїзд на яку в строки, зазначені у виклику, чи вказані особисто при подачі документів.

Заяви приймаються до 10 серпня. Початок навчання — 1 вересня 1972 року.

Адреса училища: селище Капітанівка Новомиргородського району Кіровоградської області, МПТУ № 10.

ДИРЕКЦІЯ.

КРАСНОЛУЦЬКИЙ ГІРНИЧИЙ ТЕХНІКУМ

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ
НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК
НА ДЕННЕ І ВЕЧІРНЄ ВІДДІЛЕННЯ:

На денне відділення на 1-й курс по спеціальностям:

підземна розробка вугільних родовищ; гірничо-електромеханіка; експлуатація автоматичних обладнань в гірничій промисловості.

На вечірнє відділення на 1-й і III-й курси по спеціальностям:

підземна розробка вугільних родовищ; гірничо-електромеханіка; експлуатація автоматичних обладнань в гірничій промисловості.

На 1-й курс приймаються особи з освітою 8—9 класів, а також особи, які мають свідоцтво за 7 класів і склали вступні екзамен:

з російської мови (диктант); математики (усно).
На III-й курс приймаються особи з середньою освітою і склали вступні екзамен:

з російської мови і літератури (вірш); математики (усно).

Прийом заяв до 31 липня 1972 року.

Вступні екзамен для вступників на денне відділення з 1 по 20 серпня 1972 року.

Вступні екзамен на вечірнє відділення з 1 по 10 червня, з 1 по 10 липня і з 7 до 12 серпня 1972 року. За докладними довідками звертатися до технікуму.

Адреса технікуму: Ворошиловградська область, м. Красний Луч, гірничий технікум.

ДИРЕКЦІЯ.

ЗНАМ'ЯНСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 3

оголошує набір учнів

на 1972—1973 навчальний рік з спеціальностей:

Електромонтери освітлювальних і силових мереж та силового електрообладнання — строк навчання 2 роки.

Бригадири поточного утримання шляхів — строк навчання 1,5 р.

Покрівельники всіх видів покрівлі — строк навчання 2 роки.

Арматурники — електрозварники — строк навчання 2 роки.

Столяр-тесляр — строк навчання 2 роки.

Малювальники — строк навчання 2 роки.

Муляри — строк навчання 1 рік.

Тесляри — строк навчання 1 рік.

Муляр-пічник-штукатур — строк навчання 2 роки.

Малювальники — строк навчання 1 рік.

Училище приймає юнаків і дівчат віком від 15—17 років, які мають освіту 8—10 класів.

Учні в період навчання знаходяться на позному державному утриманні з наданням гуртожитку.

Особі, що вступають до училища, повинні мати:

паспорт, ті, хто не має паспорта — свідоцтво про народження; свідоцтво про освіту; довідку з місця проживання; довідку про склад сім'ї; довідку про стан здоров'я форма № 286; 4 фотокартки (3x4).

Прийом документів з 1 березня 1972 року.

Початок занять з 1 вересня 1972 року.

Після закінчення училища випускники направляються на залізничний транспорт Одесько-Кишинівської залізниці і користуються всіма пільгами працівників залізничного транспорту: дворазовим безкоштовним залізничним квитком, один по Одеській дорозі, другий по мережі залізниць СРСР, вугільною карткою, гуртожитком.

З питань прийому звертатися: м. Знам'янка, вул. Свердлова, 18.

ДИРЕКЦІЯ.

МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 72

м. Свердловська Ворошиловградської області (Донбас)

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ НА 1972—1973 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

До училища приймаються юнаки віком від 16 до 28 років з освітою 8—10 класів без вступних екзаменів.

Училище готує високооплачуваних робітників з таких професій:

З 6-місячним строком навчання:

машиністів прохідників гірничих розробок, гірничих робітників широкого профілю (з виплатою стипендії розміром 100 карбованців на місяць протягом навчання).

Примітка: приймаються лише юнаки, демобілізовані з лав Радянської Армії, незалежно від строку демобілізації.

З строком навчання 1 рік:

машиністів-прохідників гірничих розробок, гірничих робітників широкого профілю, машиністів шахтних машин та механізмів (від 17 років і старших).

З строком навчання 2 роки:

електрослюсарів дільниць, машиністів електровазів, машиністів шахтних машин та механізмів, машиністів стругових установок та вугільних комбайнів (віком 16 років).

Разом з атестатом про обрану професію, учні мають можливість одержати й атестат про середню освіту.

Вступники повинні подати такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, 6 фотокартки розміром 3x4 см, довідку про склад сім'ї, довідку з місця проживання, медичну довідку форма № 286, документ про освіту.

Примітка: свідоцтво, паспорт, військовий квиток пред'являються особисто (якщо немає паспорта,

необхідно мати довідку правління колгоспу про те, що воно не заперечує про виїзд на навчання).

Заняття починаються з 1 вересня.

Примітка: ті, хто з певних причин не змогли приїхати до 1 вересня, можуть прибути на другий потік — до 1 жовтня.

Зарховані до училища забезпечуються безплатно: форменним обмундированням, триразовим харчуванням, користуванням культурним інвентарем, гуртожитком і постілью, підручниками, учням щомісячно виплачується 1/3 заробітної суми під час виробничої практики.

В училищі працюють військово-технічні гуртки: радіотелеграфістів, телемаїстрів, стрілецький; сім спортивних секцій. Такі, як: боксу, боротьби, футболу, волейболу та інші.

Учням, котрі закінчили училище, надаються такі пільги: час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж, відмінники навчання мають право вступати у вищі та середні навчальні заклади, по закінченні училища учням надається платна відпустка за рахунок підприємства на 24 робочих дні, батькам та родичам учнів надаються пільги по сільськогосподарських податках, учням відділення з строком навчання 2 роки надається відпустка заміну на 12 календарних днів, влітку — на 43 дні, учням строком навчання 1 рік, надається зимова відпустка на 12 календарних днів.

Адреса училища: м. Свердловськ, Ворошиловградської області, шахта № 10 імені Володарського, міське профтехучилище № 72.

ДИРЕКЦІЯ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 9 ЧЕРВНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «По туристських стежках Ставрополя». (Питигоцьк). 10.15 — «Союз неперушій». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Авалон» на дні». (М). 11.50 — «На полях країни». (М). 12.05 — «Мистецтво жригента». (М). 13.15 — Новини. (М). 16.15 — «Москва сьогодні і завтра». (М). 16.45 — «Поема про піонерський

подвиг». (М). 17.15 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Умілі руки». (М). 17.45 — «Павлівські казки». (Кіровоград на республіканське телебачення). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Телефільм. (Кіровоград). 18.50 — «Хроніка тижня». (Кіровоград). 19.00 — «Світ соціалізму». Міжнародна програма. (М). 19.30 — Кольорове телебачення. «Палітра». (К). 20.00 — «Для вас, трудівники днів». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Золоті медалі Салпоро». (М). 22.30 — Фестиваль мистецтв «Московські зірки». (М). 23.10 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Художній фільм «Дорога на Рубеда». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Між, рухавчик і капітан».

(К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Гімнатики для всіх. (М). 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення. Концерт радянської пісні. (М). 10.25 — Для школярів. Зустріч юнкора телебачення «Орлятко» з Героєм Радянського Союзу злочником — космонавтом СРСР М. М. Рукавишниковим. (М). 11.25 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 11.55 — Тележурнал «Життя танцю». (М). 12.55 — Програма Барнаулської студії телебачення. (М). 13.40 — Фільм-спектакль «Вестілія Кречинського». (М). 15.00 — «Сім днів радгоспу «Гігант». (М). 15.15 — Продовження фільму-спектаклю «Вестілія Кречинського». (М). 16.30 — Проблеми удосконалення управління народним господарством. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 18.00

— Новини. (М). 18.10 — «Міжнародна панорама». (М). 18.35 — «Музичні зустрічі». (М). 19.00 — «Пошук». (М). 19.45 — М. Анчаров. «Десь за лісами». Телеспектакль. Розділ 4. «Кітень, 7-е, серед». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Лялька». І серія. (М). 22.50 — Кольорове телебачення. Естрадний концерт. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «Барин веселий». (Львів). 17.30 — «За високу культуру землеробства». (Донецьк). 18.00 — Народний телеуніверситет. (К). 18.30 — Фільм-концерт. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Мушкетери мистецтва братніх республік». Концерт. (К). Під час перерви — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Споряджот. (К). 21.40 — «Интерлуд запрошує на конкурс». (К). 22.35 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

216050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

БК 06793.

Індекс 61197.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

Зам. № 10802.

Тираж 56 300.

ДИРЕКЦІЯ.